

Strah me je izpreletel. Čutil sem, kako sem prebledel. Noge so mi omahnile. Kmalu, kmalu bom na vrsti!

Součenci so šli mimo hude škatlice, devali svoje roke nanjo, a ni bilo glasu. Vsi so molčali. Solze so polzele mnogim po licih; bali so se škatlice. Na vrsti sem bil jaz. Opotekel sem se, ko sem se bližal škatlici. Oprezno sem iztegnil roko nadnjo, da se ne bi oglasila, in o sreča! — škatlica se ni oglasila.

Vse ni bilo nič res. — Škatlica nič ne vé! Grdoba! Objel bi bil s svojimi malimi rokami ves svet.

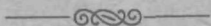
Na vrsti je bil zdaj še zadnji učenec. Škatlica je molčala.

Učitelj nas je nekaj hipov gledal s svojimi prodirajočimi očmi, potem pa je velel: »Roke kvišku!« —

O gorje! Vse roke so bile črne ko saje, a moje čiste ko sneg. Iz strahu pred škatlico se je nisem dotaknil. Vse je postalo očitno. Pravega krivca je pokazala škatlica.

Koliko trpljenja, skrbi, ponižanja, kesanja sem potem občutil, ljubi otroci, povedati ne morem. To mi je vedno pred očmi. Vedno nosim ta dogodek v svojem srcu. A še zdaj kot odrasel človek sem iz duše hvalen škatlici, ker od takrat nisem nikdar več lagal in ne dotikal se krivično tujega blaga.

(Iz ruščine prevela T. P.)

Miladin:

Sredi zime.

Dan za dnem enako
je temno obzorje.
U gajih ni več ptičic —
splule so čez morje.

Solnce ognjevito
redkokdaj posije,
čez poljano mrtvo
mrzel veter brije.

Slednji list na drevju
ves je trd od slane,
vrabec po duorišču
išče borne hrane.

Tiha je narava,
več veselja nima;
jaz pa dobro čutim:
tu je trda zima.

Kar se bo snežinka
z neba utrnila,
in za drugo druga
svet bo pobelila.

Ej, veselje novo
z zimo se odpira,
deca že skoz okno
se na vas ozira.

„Brž sani na klanec,
da po gladki poti
jadrno zdrčimo
zimi v log naproti!“

